

Lasten Osasto

Karjalan lasten toiminnoista

Lasten osaston lukijoille on tieteenkin hyvin mielenkiintoista kuulla Karjalan pikkutoverien hommia. Melkein jokaisella paikkakunnalla, missä enemmän suomalaisia asustaa, on kerätty avustusta kärsineille Karjalan tovereille, joten olette kuulleet nykyisin Karjalasta usein puhuttavan. On koottu runsaasti vaatteita ja muita tarvetavaroita, että he voisivat päästä alkuun ja voimistua siellä Punaisessa Karjalassa. Sinne ovat valkoisen Suomen sissit tehneet ahkeraan ryöstöretkiä ja häirinneet Karjalan toverien rauhaa. Kuitenkin, uutisista päättäen, ovat nämä ryöstöretkeilijät saaneet siellä "kuka kätkä".

Eteenpäin siellä pyrkivät kaikki. Pienet lapsetkin näyttävät taitoaan ja kehittävät itseään innostuksella.

Eräissä lehdissä kerrotaan lasten hommia seuraavalla tavalla:

"Karjalan nousevaa polvea.

"Punaisella Tähdellä" oli t. k. 9 p. Lastenjuhla, jossa lapsien esittämänä tarjottiin runsaasti mielenkiintoista ohjelmaa. Tuon nousevan polven esityksistä näkyi, että nuori Karjalakin on oikealla vallankumouksellisen proletariaatin taistelutiellä. Niin mainio oli ohjelman valinta ja varmaa suoritus.

Reippaasti hyvin puettut lapset suorittivat vaativistakin tehtävistään kaikella kunnialla. Ja mikä iloisinta, monet ohjelmanumeroista, kuten kukkatanssi y. m. olivat lasten itsensä sommittelemia.

Kun Karjalan nouseva polvi kerran ottaa maassa ohjat käsiinsä, ei silloin ole valkoisella taantumuksella enää sijaa Karjalan saloilla.

Tukekaa siis Punaisen Karjalan kaunist nousevaa polvea!"

Martta

Martta oli pienen kansakoulutyön nimi. Hän oli työläisten lapsia. Hän asui vanhempainsa kanssa pienessä matalassa mökissä kaupungin laidassa. Lapsia oli paljon, joten ei tahtonut riittää perheensä ansio perheen ylläpitämiseksi. Usein Martta vilusta värisevänä asteli kouluun.

Koulussa oli hän ahkera oppilas. Joskus sai hän kuulla tovereiltaan pilkkua huonon pukeutumisensa takia. Martta kesti tyneesti tuon pilkan. Hänen vanhempansa olivat sosialisteja ja niinollen olivat he selittäneet tyttöselleen, mistä johtuu se, että hänen piti olla köyhästi vaatteetettu, sillä aikaa kun toiset pukivat itsensä lämpimän vaatteisiin. Kerran opettaja selitti koulussa, että jokaisen pitäisi kavahtaa sosialisteja. Hän sanoi, että sosialistit haluavat jakaa kaikki tavat tasan, jotta kukin saisi yhtä paljon. Kun jako olisi tapahtunut, niin sosialistit tuhlaisivat tavaraansa ja taas uudelleen vantisivat tavaroita jaettavaksi. Ja sitäpaitsi pilkkaavat sosialistit jumalaa, eivätkä he usko hänen olemassaoloonsa.

Martta kuunteli tarkkaan tätä opettajan selitystä. Vihdoin kohotti hän kätensä ylös.

— Mitä Martta haluaa? kysyy opettaja

Martta nousee ja vastaa kainosti: — Eivät sosialistit tahdo toisen omaisuutta, vaan ainoastaan saada työnsä tulokset ja he tahtovat, että kaikkien pitäisi tehdä työtä.

Opettaja nyrkisti nenäänsä ja kysyi tokasi:

— Mistä Martta on sellaista viisautta saanut päähänsä?

— Olen oppinut äidiltä, kuului Marttan vastaus.

— Saat istua. Käkelläisiä tuumuksia alavat vanhemmat lastensa päähän.

Senjälkeen tuli Marttan olo koulussa vielä entistä huonommaksi. Opettaja ei häntä suopein silmin katsellut ja tovereiltaan sai hän usein kuulla nimen sosialisti. Kun Martta pääsi koulusta, otti hän innokkaasti osaa työväen taisteluihin. Sisällissodan aikana oli hän myös mukana taistelussa ja siellä hän nyt lepää muiden työläistoverien joukossa veljeshaudassa. — L. M.

GRAYLAND, WASH.

Haloo! kaikki pienet ja suuret Toverittaren lukijat. Nyt on jo joulun mennyt. Minä sain paljon tavaroita jouluksi. Meillä oli lauluja, runoja ja kolme pikkusta kappaletta. Meillä oli myös koululla joulupukki. Hänellä oli tyyneä "suutissa" että hän oli oikein lihava. Meillä on taas uusi opettaja. Hänen nimi on mrs. Winsor. Hänellä on yksi polku viisitoista vuotta vanha ja tyttö kuusi vuotta vanha. Minä olen yhdeksän vuotta vanha. Ja minä olen neljännessä luokassa koulussa. Jos minä nyt lopetan. Voikkaa oikein hyvin.

Toveruudella: Senvi Noronen.

RIPLEY, MICH.

Haloo, Toverittaren lukijat. Tämä on ensi kerta kun kirjoitan. Täällä on paljon lunta, mutta minä menen kouluun joka päivä. Koulu ei ole tästä kaukana. Meillä on pikku koirra, jonka nimi on Jeff ja kissa, jonka nimi on Biddy. Ei täältä näy mitään lehden palstoilla, vaikka täällä on paljon suomalaisia lapsia ja ovat myös sosialismin aatteen kannattajia. En ole käynyt ihanneliittokoulua, kun minä opin suomea lukemaan Toverittaresta. Täältä on niin pitkä matka, että en voi ihanneliittossa käydä. Olen yhdeksän vuotta ja olen neljännessä luokassa koulussa. Olen aamupäivällä ulkona ja meillä on silloin oikein hauskaa.

Toveruudella:

Mari Wirkkula.

MONTREAL, WIS.

Tervehdys kaikille suurille ja pienille Toverittaren lukijoille täältä kiviäntokylästä. Täällä on nykyään paljon lunta. Ei täällä juuri tehdä töitä paljon tähtäyksiä, ainoastaan puoli aikaa. Päätin vähän kirjoittaa lehteen, vaikka olenkin ensikertalainen. Olen kymmenen vuotta vanha ja käyn kansakoulua, jossa olen kuudennessa luokassa. Asun lähellä koulua. Minulla on yksi sisko ja kaksi pientä veljeä. Olen saanut lahjaksi uudet sukset, jotka ovat aivan Suomen mallia. Minun on oikein hauska olla, kun saan ne.

Lopetan nyt jo toiste lisää. Toivotan hauskaa talvea Toverittaren lukijakunnalle.

Ystävytydellä:

John Hedman.

SILVER MOUNTAIN, ONT., CAN.

Tervehdän kaikkia Toverittaren lukijoita, pieniä ja isoja.

Tämä on ensimmäinen kerta kun kirjoitan Toverittareen. Täältä ei ole taitanut olla pitkään aikaan uutisia Toverittareesta, niin minä ajattelin kirjoittaa. Olen innostunut seuraamaan lasten kirjoituksia. On hauskaa kun lapsetkin saavat lukea toistensa kirjoituksia Toverittareesta, joka on meidän oma lehti.

Meilläkin on täällä nyt koululomaa pari viikkoa, niin on vähän maenlas-kunikaakin. Meillä oli myös joulujuhlat koululla 21 päivänä. Siellä oli näytelmäkappale ja kuvalma. Siellä oli paljon isoja ihmisiä. Meillä on taas hyvä suomalainen opettaja. Täällä on ollut kylmiä ilmoja, tavallisia Canadian pakkasia.

Toivon kaikille Toverittaren lukijoille onnea tälle alkaneelle vuodelle.

Aira Alanen.

PEARSON, ONT., CAN.

Tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille. Tämä on ensimmäinen kerta kun minä kirjoitan Toverittareen.

Nyt on mennyt joulun ja uusi vuosi. Meillä oli hyvää aikaa nämä joulun päivät.

Minä olen yhdentoista vuoden vanha ja käyn Englanninkielistä kansakoulua.

Minulla on neljä siskoa ja yksi veli. Minun kaksi siskoa käy koulua ja ne ovat kuudennessa luokassa.

Meillä oli koulussa jotain ohjelmaa ja ne menivät oikein hyvin. Ne ohjelmat oli 21 päivä joulukuuta.

Enköhän taidakin lopettaa, kirjoitan enempi ensi kerralla. Tämä on pöytä:

Helmi Virta

Älä elä itsellesi

Muk. suom. H. L.—r.

Heikossa varressa puutarhassa riippuu aukeamaisillaan oleva kukka. Mene ja kysy siltä, miksi se riippuu siinä. "Minä riipun täällä", sanoo kaunis kukka, "sulostamassa ilmaa tuoksullani, jota ihmiset hengittävät, levitän kauneuteni heidän silmiinsä ihailtaviksi, näytän kuinka luonto maalasi jokaisen lehden ja aseitti ne rintaan. Ja jos sinä löydät minut täällä joka aamu häntä tervehtimässä tai löydät minut yksinäisellä vuoren rinteellä, jossa hän ehkä satumalta ohitse kulkiessaan heittää minuun silmäyksensä, niin tulos on se sama, minä en elä ainoastaan itselleni."

Kaukana maantien vieressä seisoo vanha puu antiolla seudulla yksinään. Sinä et näe elävää olentoa sen läheisyydellä ja voit sanoa: varmasti tuo seisoo vaan yksin itselleen. "Ei", sanoo puu: "Luonto ei ole kasvattanut minua niin vähäpätöiseen tehtävään. Enempi kuin sata vuotta olen seisunut tässä. Kesällä olen levittänyt käsivarteni kuumuudesta huohottavien laumain yli, jotka riensivät varjooni. Rinnallani olen kätkenyt ja suojannut linnun pesiä, joissa emot muni ja hoiti poikkuun, myrskyillä olen useammin kuin yhdesti vastaan ottanut salaman iskuja runkooni, jotka muotoin olisivat surmanneet matkustajan. Terhot, joita olen kypsyttänyt vuodesta vuoteen, on kulkeutuneet kauvaksi ja kasvattaneet suuret metsät, ja omistavat minut vanhempiin. Minä olen elänyt kotkan tähden, joka on levännyt latvallani, viertävän linnun tähden, joka on viertänyt väsyneitä stipiään oksillani ja sitten tanssinut pois jälleen niinkuin ilman kukka. Olen elänyt toukan tähden, joka on saanut kotinsa kuoreni alla ja sitten kun kaadun, kaadun ihmisen käden kautta ja siten joudun hänen huoneensa hyödyksi, joko seinähirreksi tai lämmittelemään hänen huonettaan. Minä en elä itselleni."

Kaukaa vuoren rinteellä juoksee alas hopeainen puro, joka tuonnempaan muodostuu ikäänkuin hopeanauhaksi, juoksee ja hyppelhti syöksessänsä iloisesti alas. Mene ja kysy siltä sen tehtävää tai tarkoitusta. "Minä synnyin" sanoo puro "korkealla vuorella, mutta siellä en minä voinut mitään hyvää tehdä, niin siellä kiiruhdan alas, juoksen missä voin, hyppään missä täytyy, mutta kiiruhdan alas katselemaan kaunista luoksoa, missä janoiset eläimet saavat juoda, missä laulurastas voi laulaa äyräälläni, missä voin pyörittää myllyjä ihmisille hyödyksi ja sitten leiven isona jokena ja kannan aluksiin ja laivojaan. Sitten laskeudun suureen valtameren nousutakseni ylös höyrynä ja ehkä tulen jälleen taikaisin, pilvien mukana omalle syntymävuorelleni ja elän lyhyen elämäni uudelleen. Ei pisaraakaan vettä tu-

le uomaani, jonka kasvoista et voisit lukea: "Ei kukkaan meistä elä itselleen."

Puhu nyt tuolle kaukaiselle tähdelle, joka ylhäällä avaruudessa on ja kysy siltä mitä se tekee siellä? Sen ääni tulee alas valon mukana ja kuuluu: "Minä olen mahtava maailma! Olen asetettu tänne luonnon määrän ykseydestä. Oh, minä tuln silloin: "Kun säteet aurinkoon luonto loi ja maailma hymyillen heräsi. Ja tyhjä maa, pimeyden ja kuoleman, läpi pimeän syvyyden muutettiin hengittämään elämää, ja kauniit taivaan kappaleet tulipallot, lukemattomat avaruuteen tuli."

"Täällä asumatihden vieressä on minun paikkani ja autan toisia maailmoita pysymään tasapainossa radallaan. Minä lähetän kirkkait säteeni alas maahan ja merimies tarttuu peräsimen ja katsoo minuun ja löytää tiensä kotiaan poikki valtameren, kaikki lukemattomat sisar-tähteni, jotka kiertää radallaan mittaamattomassa avaruudessaan ei yksikään, ei yksikään elä eli loista itselleen.

Ja sen on luonto kirjoittanut kukkan lehdille, joka tuoksullaan ilmassa sulostuttaa, sekä tuulen henkyyksien, joka koeluttaa kukkaa varressaan ja sadepisaralle, joka paisuttaa suuren joen, kastepisaralle, joka viertää pienimmänkin sammalen oksaan, joka päättää erämaassa kohottaa mahtavan valtameren päälle, jokaisen simpukan kuoreen joka lepää syvyyksissä, yhtä hyvin kun aurinkokin päälle joka lämmittää ja elädyttää miljoonia olentoja jotka elää sen valossa. Kaikkien päälle on kirjoitettu: "Ei yksikään meistä elä itselleen."

Riistäjät juhivat

Rikkaat riistäjät riemuitsevat, yölinnut ne ulvoo ja juhlii, veripitojaan pimeät pitävät työn luomia tuotteita tuhlia.

Rivin sankoin saartavat kiskurti nuo koko orjien valtavan suvon. Hengityksen ja kaiken ne salpaavat sen

sekä määräävät päivänsä luvun.

Verijuhlia uusia valmistavat, verileikit ne kansoja vuotta. Verikentille miljoonat majoista taas teurastuskarjaksi jälleen ne tuottaa.

Verivelkoja, veljien verisiä tapporahoja vain kansoilta vaatii. Ne usia uhreja valitsevat. — Siks' molookki sääntöjä laatii.

Ja riemuksi rivojen riistäjien mun luokkani uhraa ja maksaa; vie verensä konnien kourahan vaan, vain valvoim vaikk' elää jakkaa.

Se itkee kun riistäjät riemuitsevat, ja anoo kun tyranni hakkaa, myös lapsensa antavi alttarilleen. — Ah, koska se pauhina lakkaa.

Ne kautta aikojen alttarilleen ovat orjia tuhannet tuoneet, ja vertansa villinä tempeleissään sen jumalat julmat on juoneet.

Mutt' riemuitse Baabeli riemuitse, haa

ja viettäös verisiä häitä! Se on juhlasii viimeinen. — Kello jo lyö!

Varo viljele pyövelipäitä. —

Sun linnasi horjuu ja vallisi myös, maa alta jo sortuvi tornin ja marssista järkkyyv tantere se mi on kylvetty hirmuisin hornin.

Ah, luokkani, joko sun nousevan nään,

joko koittavan työväen aamun, joko kalpojen näen mä väihtelevän, ja joka riistäjän rinnassa raamun?

Wm. Lahtinen.